

er – Gadácsi János publicisztikája

S

„Nyuszóka, minden falatot meg kell enni!” – idézte rendre Molnár Dániel a palóc nagyszülők intelmeit a Magyar Rádió éttermében, ha az asztalnál valaki félretolta az utolsó húsdarabot a villájával. És bizony – ha nem hallgatott az illető a tanácsra – nem restelt maga besegíteni. Miután vidám sztorizgatás közben elfogyasztotta az ebédjét, hatalmas, meleg kezével maga elé húzta a másik tányérját, mert ugye olyan szépen mosolygott az emberre az a kis fasírt darab, hogy igazán nem hagyhatta ott.

Olyan volt, mint Puskás. Szinte mindenben. A szakmájában korszakalkotó zseni, akit szerettek. Talán egy kicsit irigyelték is, mert ilyen képességekkel keveseket áldott meg a sors. Hiszen aki mindenkivel szót értett, legyen az illető idős vagy fiatal, melós vagy tudós, ismerős vagy ismeretlen, nő vagy férfi (a hölgyekkel még egy fokkal könnyebben), magyar vagy külföldi, az rádiósnak született.

Elhunyt Molnár Dániel

De vajon mi volt a titka, hogyan csinálta? – tették föl rengetegen a kérdést. Hát mert tájékozott volt – így egy válasz. Cervantestől Dosztojevszkijig, Balassitól Lackfiig mindene volt az irodalom, latin mondásokban fölülmúlhatatlan, idegen nyelvekben verhetetlen, a kisujjában tartotta az egész világot, földrajzával, nagyjával, történéseivel együtt. Ez igaz, ám ezzel vannak még így néhányan.

Csak hogy ő érezte is a sport világát: a Polgár lányok kombinációi, Senna benzingőze, Hrutka szabadrugásgólja kicsengett minden szellemes mondatából – hangzott egy másik magyarázat, megtoldva azzal, hogy neki Capablancától Lékóig, Zsengellértől Détáriig mindenki az ismerőse volt. Ami velük-körülöttük történt, az az övé is volt a számoktól a lelkekig. Persze, de hozzá fogható „sportőrültek” is vannak még szép számmal, mert ez a közeg magába szippant, és egy életre szent rabbá tesz – szólt egy újabb ellenérv.

Igen. Művelt, sportértő, szépen beszélő riporterek is vannak. De olyan, aki mindezekkel felvértezve annyira imádta volna az életet, mint ahogy Dani, nem akadt más. Ez a szeretet áradt belőle. Megszelídítette vele a 13 éves nógrádi ökölvívó-reménységet, lehozta nekünk a földre az ünnepektől dívát, átérezte az elbukó versenyző sorsát, szárnyalt a győztessele.

Mellette, vele dolgozni, őt lesve lehetett igazán rádióssá válni. Délelőtt elment egy motokrossz-sajtótájékoztatóra, majd összefutott Gyurkovics Tiborral, Bubik Istvánnal, Kárpáti

Györggyel, és már meg is volt az aznapi Sportvilág. Délután visszaért a Bródy Sándor utcába, hóna alatt a kazettáról szalagra átjátszott hatalmas tekerccsel, a „malomkerékkel”, és így szólt barátjához és fegyverhordozójához, az örök emlékü Sipos Jánoshoz: „Sippentyű, a közepén van egy jó öt perc Tibivel a futballválogatott lélektanáról, négy Pistával az öttusáról, és három és fél Gyurikával a lóversenyről. Ezeket kapd már ki, kérlek, a többit meg tegyük el, jó lesz majd a hosszú, unalmas téli estéken.” És milyen jó is volt! Ha bárkinek hirtelen „anyaghiánya” akadt, Dani benyúlt a szekrényébe, és elővett egy beszélgetést Maradonával, Pelével, Beckenbauerrel, Schumacherrel, Häkkinennel, Kaszparovval vagy éppen Weöres Sanyi bácsival.

Vidéken vagy külföldön járva szinte kibújt a bőréből. Minden érdekelte, ismerni, érezni akarta azt a világot, ahonnan közvetített.

A helyi levegőt magába szívva, a Körkapcsolásban egy kicsit talán pécsivé, szombathelyivé, diósgyőrivé vált, diszkréten élvezve, ha a kisegerek meg-megcibálták a fővárosi oroszánok bajszát. A csupa bajszos legényből álló Békéscsaba az egyik kedvence volt.

A 90-es évek közepén a fehérváriak rendszeresen Horváth Ferenc vezérletével maradtak bent az osztályozón. Az egyik ilyen párharc visszavágója után kiadta a jelszót. „Irány a kaszinó!” Én vezettem a kocsit, de fogalmam sem volt arról, hogy merre lehet a Magyar Király Szálloda. Dani a májusi melegben derékig kihajolva, lobogó, kigombolt ingben kérdezgette az embereket, hogy merre van a kaszinó. Csak előre, Molnár úr, balra, Molnár úr – segített minden járókelő. A következő gond a bejáratnál adódott, merthogy se nyakkendő, se zakó, se alkalmi cipő nem volt rajtunk. A portás hívására megérkező igazgató azonban széles mosollyal kísérté Molnár urat és barátját a terembe, szerencsés játékot kívánva az illusztris vendégnek. Hogy akkor mennyire volt jó a lapjárása, arra már nem emlékszem, de hogy a sydneyi olimpián megütötte a fődíjat, az biztos.

A történet még Szöulban kezdődött. Danit 1988 óta üldözte a balszerencse. Dél-Koreában, majd Barcelonában sem adatott meg neki a riporter csúcs, hogy a mikrofonba kiálthassa: „Olimpiai bajnok!” Atlantában az „emberei” közül Kovács „Kokó” nyert, de oda nem juthatott el betegsége miatt. Következett Ausztrália, azóta már tudjuk, az utolsó olimpiája. Annak is az utolsó napja, még mindig arany nélkül, mert legnagyobb esélyese, Erdei „Madár” pontozással veszített az elődöntőben. „Mi lesz Danival?” – kérdeztük egymás között, az nem lehet, hogy most se jöjjön neki össze. A vége aztán fényesre sikerült. Az addig már több aranyról is tudósító Siklós Erik átengedte neki a kajak kettesek döntőjét. A Kammerer, Storcz páros pedig valóra váltotta – talán mondhatom – mindannyiunk kívánságát, mert Dani fergeteges kommentárjával kísérve az ausztrálok és a németek előtt ért célba az 500 méteres távon, megszerezve Magyarország hatodik aranyérmét a 2000-es játékokon. „Six, noir, pair, orphelin!” Robbant a bank!

Élete utolsó napjának délelőttjén, 2003. március 26-án megbeszéltük, hogy néhány hét múlva, pünkösdkor elmegyünk Székelyföldre. Oda, ahol még sohasem járt, de mindent tudott róla. Tamási Áron, Nyírő József, Wass Albert „mesélte el” neki azt a tájat, amely után már régóta vágyakozott. Boldog voltam, hogy együtt tölthetünk majd néhány napot, megismertethetem az ottaniakkal, na, azt élvezni majd igazán! Mindez azonban csak álom maradt, az a csodálatosnak

induló nap pedig torokszorítóvá vált örökre. Délután a sportszerkesztőség folyosóján terjedt a hír: „Dani rosszul lett, infarktusa van.” Lefektettük a szobájában arra a régi szekrényajtóra, amelyet gombfocipályának használtunk. Megjött a mentő, megkezdődött a küzdelem az életéért. „Nem akarok meghalni!” – hallatszott a csukott ajtó mögül éles kiáltása. Végre elvitték a kórházba. Nagyon bízunk benne, hogy most is szerencséje lesz. Ezúttal azonban a nulla jött ki, a zöld szám, amelyre pont nem tett. (Pedig máskor hányszor játszotta a Zero Spielt.)

Estefelé magukba roskadó és egymás vállán zokogó emberek lepték el a 6-os stúdió környékét, mert mindenki tudta, egy kicsit mindannyian meghaltunk. Olyan már sohasem lesz, mint amilyen vele volt. Senki sem röhög (szó szerint) adás közben, és nem gyűlik meg a baja Malackyval, nem lesz, aki ezután összevonja Kabát Szoboszlóval (az NB II-es futballmeccsek eredményközlésekor), nem fogy majd el a levegő a Pytlasinski birkózó-émlékverseny kimondásakor.

Három nappal később, 2003. március 29-én a Lengyelország–Magyarország labdarúgó Eb-selejtezőt az eredetileg jelölt Molnár Dániel helyett Deák Horváth Péter végig a könnyeivel küszködve közvetítette. A találkozó egyperces gyászszünettel kezdődött. Az akkori szövetségi kapitány, Gellei Imre mélyen megrendült, mint ahogy a játékosok is. Dárdaiék Daniért is küzdve hozták a meccset 0–0-ra, életben tartva a továbbjutás reményét.

Dani azonban halála után is életben van még sokunk számára. Ha a régiek közül összetalálkozunk valakivel, mindig szóba kerül, újabb és újabb hozzá köthető történeteket elevenítünk fel. Mint Öcsiről. Legutóbb azt hallottam, hogy egy adás alatt egyszer sem találta el a Balázs nevű riporterek vezetéknévét. A végén aztán tüneményes kedvességgel kért elnézést Baloghtól, Fejértől és Mariktól, mondván, lám, ennyi tehetséges Balázsunk van nekünk.

Molnár Dániel 58 éves korában, ma 15 esztendeje hunyt el.